

Goran Gluvić

ŠUTIRANJE
GLAVOM

– fudbalski roman za mlade –

Preveo sa slovenačkog
Vojin V. Ančić

Ružnopače

Beograd, 2010.

1.

„Dragi gledaoci, javljam se sa stadiona *Marakana* u Rio de Žaneiru, koji je do poslednjeg mesta ispunjen! Na tribinama se nalazi oko dvesta hiljada navijača! U toku je finalna utakmica između reprezentacija Brazila i Slovenije! Da, dobro ste čuli! Ali to nije obično finale! To je finale svetskog prvenstva! Da vidimo kakva je situacija na terenu... Započeo je devedeseti, poslednji minut utakmice! Tako bar pokazuje sat na velikom semaforu ogromnog stadiona! Rezultat je 1:1! I to je ispisano na velikom semaforu stadiona, koji je pre više decenija dobio

ime *Marakana*! Ali, vratimo se situaciji na terenu... Rudi, reprezentativac Slovenije, priprema se za izvođenje slobodnog udarca! Pre toga ga je oborio desni bek brazilskog tima. Jedino mu je to preostalo pošto se Rudi sjajno probijao prema protivničkom голу. Namestio je loptu na tridesetak metara od gol linije, uzeo veći zalet i sada očekuje znak sudije koji pome-ra brazilski živi zid na pravilnu udaljenost. Konačno je visoko podigao ruku i dunuo u pištaljku... Rudi se zaleće i snažnooo udara loptu!“

I neverovatno! Rudi je preciznim udarcem pogodio ugao gde se spajaju prečka i stativa.

„Gol! Gool! Gooooool!“ vikao je potrčavši po loptu.

„Slovenija je svetski prvak! Sudija je odsvirao kraj utakmice! Postigavši odlučujući gol u poslednjoj sekundi, Rudi je postao junak utakmice!“

Istina je da je Rudi postigao čudesan gol, ali ga je video samo jedan gledalac, njegov prijatelj Luka koji je zakolutao očima i rekao: „Dodaj mi loptu! Videćeš kakav ću gol postići ja, najveći fudbaler svih vremena i dimenzija. Fudbaler četvrte dimenzije!“

Tog sunčanog avgustovskog prepodneva stadion Fudbalskog kluba *Hermes* bio je prazan. Uprava je zajedno s fudbalerima bila na nekom turniru u inostranstvu. Rudi je to dobro znao jer je redovno pratio sportske dnevne novine *Tim*. I tako je, dok su prolazili pored stadiona, predložio Luki da preskoče ogradu. Luki nije trebalo dvaput reći, pa su, koji sekund kasnije, već šutirali loptu po brižljivo negovanoj travi.

To je tek posebno uživanje, jer imali su osećaj kao da trče po travnatom tepihu.

Luka je namestio loptu na istu udaljenost i mesto odakle je pucao Rudi, i počeo da komentariše: „Stadion *Marakana*! Devedeseti minut utakmice između Brazila i Slovenije. Rezultat je 6:0 za Brazil! Slobodni udarac izvodi Luka, napadač slovenačke reprezentacije. Kao što smo pomenuli, poslednji je minut! Hoće li najbolji igrač naše reprezentacije uspeti da pogodi mrežu?! To se ne dovodi u pitanje...“

A zatim je šutnuo loptu visoko preko gola.

„Ne, nije pogodio mrežu... Udarac je, kao i obično, bio veoma loš; lopta je izletela van terena, utakmica je završena... Slovenija je već u kvalifikacijama ispala iz daljeg takmičenja... Od naših ionako nismo očekivali ništa drugo, osim katastrofe“, završio je Luka.

„Pa... da, sjajan pogled na budućnost!“ mrko ga je pogledao Rudi.

„Kao što reče moj otac: 'Bolje prvi na svetu, nego posljednji u svom selu'“, zaletao se Luka u Rudija. „To je moj životni cilj!“ uskliknuo je.

„Pa šta i ako jeste!“ dohvati ga Rudi oko pojasa i već su se valjali po mekoj travi.

„Hej, manguparijo!“ zaorilo se stadionom. „Kako se usuđujete?“

Momci su skočili na noge, uplašeno se pogledali i povikali: „Maaajstoor!?!“

„Ali“, skamenio se Rudi, „video sam ga kada se odveo na mopedom. Na prtljažniku je imao pribor za ribolov.“

Majstor, zdepasti čova s izrazitom ćelom, već im se opasno približio, pa uglas povikaše: „Briši!“

I pojuriše ka ogradi stadiona.

„A... lopta?!“ naglo je zastao Rudi. „Otac mi je juče kupio. Poludeće!“

„Mani loptu! Lopta nije glava!“ viknuo je Luka. „Ako nas Majstor uhvati, ostaćemo i bez lopte i bez glave. Bolje je žrtvovati loptu!“

„U pravu si“, složio se Rudi i ponovo ubrzao.

„Ko vam je dozvolio?! Mangupi! Kriminalci! Štetočine! Terminatori!!!“ dahtao je Majstor za njima.

Rudi i Luka su s lakoćom preskočili ogradu i pobegli u obližnji park.

Majstor se zaustavio na sredini terena, ispratio ih ljutitim pogledom, duboko uzdahnuo i vratio se. Zatim je uzeo Rudijevu loptu i nestao u zgradi mesnog kluba.

Za to vreme Rudi i Luka prilogoše na klupu u parku.

„Ovo je bila prava trka s preponama“, reče Luka hvatajući dah.

Rudi potvrdno klimnu. „Ali lopta...“, vrteo je glavom. Očigledno ga je veoma zabrinula pomisao kako da objasni ocu gde ju je ostavio.

„E, stvarno smo tupadžije!“ oglasio se Luka.

„Naravno da jesmo. Baš samo morali da odemo na teren...“

„Ma, ne to! Hteo sam da kažem da uopšte nije trebalo da bežimo“, objašnjavao je Luka. „Pa nismo više klinci. Petnaest nam je godina. Ne moramo više

da se plašimo Majstora! Majstor je strah i trepet za decu. Jesi li primetio da smo ga prerasli?“

Rudi je zamišljeno gledao u zemlju.

„U pravu si. Tako smo brzo izrasli i odrasli a da to nismo ni primetili. Zbrisali smo kô obični školarci. Sramota!“ Tako je snažno šakom udario u klupu da ga je zbolelo. Već je krenuo da dune u bolno mesto, ali je zbunjeno zaustavio ruku u vazduhu pošto to nije u skladu s upravo izrečenom rečenicom.

„Kakav blam!“ potvrdio je Luka. „Dobro da nas niko nije video.“

„Da je Majstor dotrčao do nas, jednostavno bi mu se izvinili: 'Oprostite, Majstore, znamo da ne smemo da igramo na terenu bez vaše dozvole... Eto, obećavamo da to više nikada nećemo učiniti i molimo vas da nam vratite loptu“, mudrovao je Rudi.

Luka ga veselo udari u rame: „Upravo je to trebalo da uradimo. Još možemo ispraviti grešku.“

Rudi se složi i istovremeno skočiše s klupe.